
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AKKOR VAGYOK ERŐS

2Korinthus 11,25 - 12,10

2016. NOVEMBER 20.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Máté evangéliuma 10,1-16.

Imádkozzuk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket szent hajlékodba, hogy Igéd világosságában, Szentleked erejében meggondoljuk dolgaidat, hogy ne felejtjük el csodáidat és hogy egész életünkkel, általad átforgatva hirdessük ítéleteidet, örökkévaló igazságot, melyet Jézus Krisztusban felragyogtattál számunkra. Köszönjük, hogy megemlékezhetünk minden kegyelmedről, áldásaidról, hűségéről, vigasztalásodról, gyógyító erőid kiadásairól, életünk megújításáról, hogy sok veszedelemből megszabadítottál, sok rossztól megóvtál, tanácsoltál és bölcsen vezettél. Dicsőítjük ezért a Te nevedet. És arra is kérünk, Mennyei Atyánk, hogy nagy-nagy kegyelemmel hajolj most hozzánk, hiszen éppen szeretetednek, igazságodnak, kegyelmednek fényében látjuk meg és látjuk be minden nyomorúságunkat, vétünkét és bűnünket, szívünk nyugtalanságát, hitetlenségünket, igazságod ellen való lázadásunkat, hogy nem töltöttük be a szeretet törvényét, hogy nem vagyunk méltók arra, hogy eléd jöjjünk és Tőled kérjünk. De Jézus Krisztusért, aki arra biztat bennünket, hogy bátorsággal jöjjünk hozzád, mert Ő a mi közbenjárónk és kéréseinket jó illatúvá teszi Teelődted, Óérette, megváltónkért kérünk, töröld el minden vétünkét, tisztogass meg bennünket, újítsd meg életünket szent akaratod szerint. Add Igéd világosságát, munkálkodj Lelkoddal szívünkben. Lelkünk utánad sóhajtozik, jöjj közénk, töltsd be életünket, áldd meg istentiszteletünket. Ámen

Textus:

Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta

való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozom meg, hogy én is ne égnék? Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem.

Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom. Damaszkuszban Aretás király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, akarván engem megfogni; és az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kőfalon, és megmenekültem kezei közül.

A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie. Az ilyenekkel dicsekszem; magammal pedig nem dicsekszem, ha csak az én gyengeségemmel nem. Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtűrtőttem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit halló. És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; És ezt mondta nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségemmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bánalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. 2Korinthusi 11,25-12,10.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ezt a két igeszakaszt szeretném ma összekötni: Jézusi szavait a tanítványok kiküldéséről és Pál szavait önmagáról, küldetéséről és annak külső és belső körülményeiről. Hogy közelebb jussunk ezekhez a súlyos szavakhoz, hadd idézzem föl, hogy itt azért nem arról van szó, amit leginkább a Rocky című amerikai filmpozsban lehet látni. Ez egy bokszolóról szól, aki újra meg újra ringbe száll, hogy elnyerje a dicsőséget. De ezt a Rocky-t a mérkőzés során számtalanszor padlóra küldik. Már nem is bírjuk nézni, annyit kap, de amikor már szinte mindennek vége, és úgy véljük tepsiben fogják kivinni a mi bajnokunkat, hirtelen feláll és egy végső nagy csapással legyőzi ellenfelét. Nos, elsőre úgy tűnhet, mintha az apostol, felsorolva szenvedéseit, hogy 14 évre visszamenőleg mennyi mindent kellett elviselnie, hogy apostoli szolgálata során mennyi hányattatáson, viszontagságon és veszedelmen ment keresztül, akkor egyfajta Rocky-sorozatot tár a korinthusiak elé: én Pál apostol, én vagyok az apostolok között Rocky, engem sokszor padlóra küldtek, de a végén azért, az Úr segédelmével, mindig győztem. DE nem erről van itt szó.

Továbbá, az sem áll meg, hogy amit az apostol itt elmond, valamiféle apostoli face-book volna. Ennek az úgynevezett közösségi médiának van áldása és átka is. Én is szoktam facebook-ozni – megvallom a bűnömet – , és sokszor látom isme-

rőseim, barátaimat, amint valami vidám jelenetben, például, egy friss pecsenye fölött, lefényképezik magukat, és a képet közzéteszik. Nem nagy jelenet ez, de sok ismerősömet napi szinten láthatom így. A facebook afféle képes könyv, többnyire önarcképek számára. De nem az a célja itt az apostolnak, hogy most elküldje önarcképeit a korinthusiaknak, hogy ezzel, úgymond, meggyőzze őket arról, hogy micsoda hősies, nagyszerű, micsoda csodálatos helyzet áll az, amit ő apostoli munkája során végez. Valami egészen másról van itt szó.

Ahogy olvassuk a Korinthusi levelet, egy talán szokványos, de egyben megdöbentő tény tárul a szemünk elé, mégpedig az, hogy amikor eljött a korinthusi gyülekezet életében a krízis (mert minden gyülekezet életében vannak krízisek!), az apostol próbálta őket inteni és tanácsolni. Tanította, korholta, fedtte és buzdította is őket mindenféle módon, – ez, mondhatni szokványos. Ekkor azonban, és ez is a krízis része, mégpedig a nehezebb része, a korinthusi gyülekezetben némelyek azt mondták, hogy Pál nem is apostol! És ha nem apostol, mit beszél nekünk! Az apostolok az a tizenkettő, akikről a Máté evangélium 10. részének elején olvastunk most mi is. Ki ez a Pál, miért beszél itt nekünk, miért avatkozik a dolgunkba? Tudom, általában is így van ez. Akik a csoportdinamikát kutatják, pontos leírásokat adnak arról, mi történik, amikor egy közösség valamilyen irányban elindul, és meg vannak győződve, hogy jó irányba mennek, de valaki, mondjuk egy tekintély vissza akarja őket tartani. Nos, ilyen esetben hirtelen összefognak ellene és megkérdőjelezzik a tekintélyt. Igen, érvényesen beleszólni a másik ember életébe, az mindig valamiféle tekintélyt igényel.

És bármennyire tekintélyellenes korban élünk is, mégis micsoda dráma a szülőknél, hogy a gyermekük, aki eddig jószágos és engedelmes volt, hirtelen NEM-es ember lett, és csak nemet tud mondani. Vagy CSAKAZÉRTIS ember lesz, ebből áll a kommunikáció: csak. Miért csinálod ezt, kisfiam? – Csak! Nos, ekkor a szülő előveszi a maradék tekintélyt, a gyermek meg lerombolja azt a maradék tekintélyt is. Nem véletlenül mondja Pál apostol sokféle módon a korinthusiaknak, hogy: tőlem vagytok (én szültelek titeket), én vagyok a ti édesatyátok (1Kor 4). Hallgassatok meg! De a korinthusiak tovább srófolták a dolgot és azt mondták: nos, valóban kedves ember az apostol, nagy és erős szavakat tud írni (lásd 1Korinthus 13! – hát nem fantasztikus szeretet himnusza!), olyan szépen ír nekünk a leveleiben. Csak ne jöjjön közénk, mert a megjelenésében silány, előbeszédben gyenge. Vanak óegyházi ábrázolások, ezek Pál apostolt kistermetű, göbbedt hátú, rámenős, púpos emberként ábrázolják. Nos, a korinthusiak ilyen üzenetekkel akarták elhessegetni Pált, de végül még egyet srófoltak az egészen, és azt mondták: mindegy is hogy mire képes Pál –, hiszen nem apostol. Ki ez a Pál, hogy itt felkapaszkodik a szekérdérakra, ki ez, aki itt beugrik hirtelen a tizenkét fő tekintély közé és játssza itt nekünk az apostolt?

És éppen ezért említ Pál a hosszú felsorolások végén egy egészen konkrét esetet is, amely Damaszkuszban történt vele (ApCsel 9). Emlékszünk rá, Krisztus üldözőjeként indult Damaszkuszba, vakon érkezett oda és Isten kegyelméből, amikor lehullott a szeméből a pikkely, és tudta már, hogy ki állította meg a damaszkuszi úton, megért, megkeresztelkedett és rögtön bizonyosságot tett a Krisztusról. Akko-

ra cirkusz lett belőle, hogy lezárták a városkapukat, hogy elfogják, és ekkor egy kosárban engedték ki a városfalon kívül. Azért említi ezt egészen konkrétan az apostol a szenvedés-katalógusában, mert, úgy tűnik, egész élete során végigkísérte ez. Ha konfliktusba keveredett, talán nem Korinthusban vágta a fejéhez először, hogy: na, ez a Pál, hiszen megszökött a bajok elől! Hát tessék, ott van a damaszku-szi eset, ahol ahelyett, hogy önként hajtotta volna oda a fejét a nyaktiló alá, ahelyett, hogy önként feladta volna magát, hogy a Krisztus mártírja legyen, ehelyett megszökött. Szinte mesebeli módon, de megszökött

De itt már nagyon csúszós pályán vagyunk, kedves testvérek, és nem is szeretek rálépni, csak megemlítem. A politika világa hasonlít erre a leginkább. Ott nem felejtenek el semmit. Ha valaki kamaszkorában körtét lopott, azt még 70 éves korában is a szemére fogják lobbantani egy választási kampányban. Ha húsz évvel ezelőtt gondolt valamit egy politikai pártról, amely ma már nincs, azt is a szemére fogják lobbantani. A média munkatársai – tudjuk – nagy fiókokban kartonokat tartanak, azokon vannak a nagy nevek felírva, azokra gyűjtik be szépen a tételeket. Csúnyán mosolygott egy szépségkirálynő választáson? – lefotózták egy gólyabalon egy maffiózó-gyanús valakivel? – jó lesz az még valamire, tegyük el. Aztán mi, ártatlan szavazópolgárok csak nézünk, hogy röpködnek elő a tények, a leleplezések (mint poloskák az ablakkeretből), de mindegyiknek az a célja, hogy a tekintélyt megsemmisítsék. Vagy rongálják a hitelét, vagy – ahogy ezt manapság mondják – hogy karaktergyilkosságot kövessenek el.

Nos, ilyesmit kellett sokszor Pál apostolnak is átélnie, sok-sok karakter-gyilkossági kísérletet élt már túl. De nem azért írja – még egyszer mondom – a korinthusiaknak mindezt, hogy eléjük penderüljön, és azt mondja, itt van Rocky, látjátok, engem nem lehet kiűtni, engem nem lehet kilökni a ringből, engem nem földre vinni végleg!! Én mint egy keljfeljancsi, mindig, újra meg újra felálllok. Én, mint a macska, mindig a talpamra esem. Korinthusiak, mit akartok? Hát én ilyen vagyok! De azt mondja az apostol, hogyha dicsekednem kellene, tudnék nagy dolgokkal dicsekedni. Most néhányat sorolok. Azt mondja, hogy többször börtönbüntetésre ítélték. Idézzük fel az Apostolok cselekedeteiből az egyiket, amikor Filippiben volt Silással együtt. Börtönbe zárták őket. És milyen csodálatos ért véget ez a hányattatása, amikor az öngyilkosságra készülő börtönőr megtért, és az életet választotta. Aztán beszél az apostol arról is, hogy többször megkövezték. Ikóniumban is megkövezték, kihurcolták a városon kívül, ott hagyták, azt hitték, már meghalt. De mi történt Ikóniumban? Csak annyi, hogy megkövezték volna az apostolt? Filippiben is csak annyi történt volna, hogy becsukták a börtönbe? Ikóniumban sem csak ez történt, hanem sokan a városban megtértek, mi több, talán ez az első eset, amikor keresztyén misszionáriusok egy pogány városban érvényes szóval kimondták: csak egy Isten van. Ez egy óriási siker. Aztán azt mondja az apostol, hogy háromszor szenvedett hajótörést. Tudunk egy negyedikről is, és ez le is van írva az Apostolok cselekedeteiben. De csak hajótörést szenvedett? Hát nem menekült meg a süllyedő hajóról mindenki, kicsinye és nagyja csodálatos módon? És nem éppen az apostol volt az, aki a hajó parancsnokát visszatartotta attól, hogy legyilkolja a hajón szállított rabszolgákat? Dehogynem. És már csak Antióchiát

említem, ahol szintén föltoltuk az apostol ellen. De Antióchia volt az első város, ahol a Krisztus-követőket keresztényeknek nevezték!

Lám, az apostol szenvedéseinek tételei mellé egyenként oda lehet írni a sikereket is. Börtönbe zártak Filippiben. De megtért egy ember. Ikóneumban megköveztek. De sokan elfordultak a pogányságtól és a bálványoktól. Hajótörést szenvedett. De még a rabszolgák is életben maradtak. Sokan ellene fordultak Antióchiában, és hamis vádakkal illették. De az lett a kisázsiai kereszténység bölcsőhelye. És akkor Damaszkusz. Ezt az esetet nem mi azonosítottuk be, hanem maga Pál hozza fel. Nos igen, menekülnie kellett, az életét mentette. De ott fordult meg minden az életében, ott lett a Krisztus fanatikus ellenségéből a Krisztus követővé és apostolává.

De vajon miért nem teszi oda mindegyik mellé ő maga azt, amit én egyenként próbáltam odatenni? Még sajnálhatjuk is, hogy nem tette oda a pofonok mellé a sikert is, mert akkor egy sokkal pontosabb képünk lenne az apostol életéről. De nem akarja odatenni, hanem fordít egyet a szón és azt mondja: ha egyébként dicsekednem kellene: ismerek egy embert, hogy testen-e vagy testen kívül, Isten tudja, aki elragadtattott a harmadik évig, hogy testen-e vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja, elragadtattott a paradicsomig és kibeszélhetetlen látásokat látott. Ha dicsekednem kellene, – igen Pál önmagáról beszél itt, és azt mondja, ha dicsekednem kellene, akkor azzal dicsekednék, amivel a hamis apostolok szeretnének annyira dicsekedni. Hogy tudniillik külön bejáratom van az Istenhez, hogy Isten egészen különleges, rendkívüli, felfoghatatlan, kimondhatatlan mennyei látásokkal ajándékozott meg.

Igehirdetőként az egyik legérdekesebb sikeres kudarcom – mert vannak az igehirdetőknek sikeres kudarcai – az volt, amikor Ezékiel könyvéről prédikáltam, ahol borzasztó, nagy, erős, rémítő látomások vannak. Én még ifjú lelkészként egészen belevettem magam, magyaráztam órán keresztül is a gyülekezetnek, hogy nézett ki a mennyei szekér, hogy mondjam: búvöltem ott mindenkit. De a végén megéreztem, hogy nem mondtam én semmit, csak felolvastam, amit két-három lexikonból összekaparásztam, meg héber szavakkal csiribiztem. És úgy is mentem ki istentisztelet végén, hogy hát ez egy kudarc volt. Elrontottam, rosszul fogtam meg a dolgot. És ahogy megyünk kifelé, odaáll mellém valaki és azt mondja: - köszönöm, Tiszteletes Úr, egy életre megvigasztalt engem! Mivel? – mert vigasztaló szót nem mondtam, csak okoskodtam, tudóskodtam, hablatyoltam össze-vissza. De olyan mélyértelműen, megrendülten mondta az illető, hogy hinnem kellett neki: vigasztalást kapott! Azóta is úgy tartom számon ezt, mint életem legsikeresebb kudarcát. És tudja ezt az apostol is, mennyivel inkább, mint bárki közülünk. Lám, tekintélyét lábbal tapodják, a hitelét rombolják, karaktergyilkosságot akarnak ellene elkövetni, megkérdőjelezzik az egész szolgálatát! Nos, éppen ilyen helyzetben kell azt mondani: én tudok az angyalok nyelvén is beszélni, meg is írtam nektek, korinthusiak, elragadtattam a harmadik évig is. Kibeszélhetetlen titkat láttam, és abból van az erőm.

De nem ezt mondja, hanem az apostoltársakhoz igazodik. Jézus Krisztus ugyanis azzal küldi el az apostolait: elküldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok

közé! Legyetek okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Jézus nem kertelt. Tudta, hogy a tanítványok kemény ellenállásba fognak ütközni, amikor megérkeznek valahova az Isten országa jó hírével, a megváltás drága evangéliumával, azzal a csodálatos ténnyel, hogy Isten nem törődik bele, amibe mi szeretnénk, hogy beletörődjön! Igen, szeretnénk, ha Isten beletörődne abba, amilyenek vagyunk. Ahogy mondani szoktuk magamentegetéssel: én csak ilyen vagyok, én ilyennek születtem! Törődjön bele az Isten! Nem törődik bele! Hanem átalakít, átformál, megvált, kiszabadít. Mindennek a jó híre és a hír vivői is – ahogy Jézus mondja – egy ellenséges világba mennek. Elküldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé.

Nos ezért beszél ilyen különös módon az apostol, mikor azt mondja: én a gyengeséggel dicsekszem, mert akkor vagyok erős, amikor erőtlen vagyok. Elmondja, hogy háromszor könyörgött az Úr Jézushoz, hogy vegye el testéből a tövist. Némely Biblia-tudós szerint ez egy maláriás betegség lehetett, amely időről időre visszatért. Milyen dolog az, hogy az apostol arra készül, hogy hirdetni fogja az evangéliumot, aztán ledönti a malária. Hol a gyógyulás? Némely tudósok szerint ez a betegség ráadásul kvázi-epileptikus rohamokkal is együtt járt. Hát ki ez a Pál? Egy apostolnak sugárzik és fenséges! Csak fölveszi a beszélő köntöst, és még a török basa is meghajol előtte. Erre azt mondja Pál, hogy nem vétetett el a tövis. Holott kikalkulálható, hogy sokkal, sokkal sikeresebb lett volna, ha erőt sugározva, mosolyogva, nem fölkötött kézzel, nem agyonvert derékkal, nem hajótörökként, nem a kezén bilincessel, nem mindenhonnan kiüldözötten, kiüldözöttként, hanem a harmadik mennyből érkezett angyalként mondaná az üzenetet! Mennyivel sikeresebb lenne.

Aki tanult egy kis kommunikáció-elméletet, jól tudja, hogy a koldulásban milyen jól meg lehet játszani a meghatódási kártyát. De az evangélium hirdetése nem koldulás, hogy meghatódjon az ember a neki könyörgő Istenen és adjon neki imádságaiból valami kis könyöradományt! Az evangélium a dicsőség evangéliuma, az életnek a beszéde, a szabadulásnak a jó híre, a győzelemnek a diadalhíre. Hát mennyivel inkább kellene tudnia az apostolnak is ezt mutatni! És mégis azt mondja: dicsekszem az én erőtleniséggemmel, gyönyörködöm a veszedelmekben, a bántalmazásokban, a gyötretetésekben, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős, mert ezt mondta nekem az én Uram, az én erőm (az Isten ereje) erőtlenesség által végeztetik el.

Miért mondja ezt az apostol? Mindannyiunknak van transzcendens stratégiája. Régen ez jobban a felszínen volt, ma inkább alá kell merülni az emberi lélekben, hogy a mélyrétegekből felhozzuk, – de mindenkinek van. És ez nagyjából úgy néz ki, hogy megtervezük az életünket, és a megtervezett életünkben megtervezük az Isten helyét is. Van helye az életünkben Istennek. Jó helye. Aki járt Székelyföldön, s látott ügyes faragó székely embereket, láthatta amint összeraknak fából valami alkotmányt és a végén egyetlen egy, szépen legalult kis faszeggel egybeütik és az alkotmány ezer évig áll. Szöveget nem tesznek bele – csak egyet, azt is fából. Hát mondjuk, a legjobb esetben ez az Isten helye. Összerakjuk az életünket, szépen egyben van minden, csapólványok, illesztmények, tagolások, na, és

oda betesszük az Istent, beütjük oda, és egybetart mindent. Vagy Isten az a szeg, amire este felakasztjuk a kapát. Vagy Isten a termosztát, temperálja az életünket. Mert megvan a helye az Istennek! És nemcsak egyénileg, és közösségre is van így, hanem, meg kell valljuk, kedves testvérek, sokszor az egyház életében is így van. Óriási nagy nyilatkozatok, jövőterveket, elképzeléseket alkot az egyház zsinaton, közgyűlésen, presbiteri gyűlésben, mindenfajta és féle közösségben, és persze, mindig meg is találjuk az Isten helyét, oda jöjjön, ide álljon, ott fejtse ki erejét, itt működjön. Helyet készítenünk, helyet rendezünk az Istennek – mi az erős ember, az ügyes ember, a céltudatos ember, az eltökélt ember. Egészen más azonban az Istennek helyet hagyni. Amikor Ő szuverén akaratából eldönti, hogy hova akar állni. És ahova Ő áll, nekünk is oda kell menni, ahova Ő mutat, nekünk kell odaállni, ahova Ő küld, nekünk oda kell menni. El tudom képzelni a tanítványi seregletet, amikor Galileát járva azt mondja nekik az Úr Jézus, most pedig menjetek el, erőt adok nektek betegek gyógyítására, ördögök kiűzésére, halottak támasztására, hirdessétek az evangéliumot. El tudom képzelni a tanítványokat, és a gondolatukat, hogy először Jeruzsálembé kéne menni. El tudom ezt képzelni, hogy amikor lejár ez az első tanítványi küldetésük, s visszajönnek a Mesterhez és azt mondja nekik Jézus: most pedig felmegyünk Jeruzsálembé, hát hogy csillogott a tanítványok szeme, mert azt már nem is hallották, amit Jézus a végén mondott: az ember Fiát elfogják, elítélik, megfeszítik, meghal, harmadnap feltámad. Hát, azt már nem hallották meg. És már Jeruzsálemben, mikor az Utolsó vacsora után mennek a Gecsemáni kertbe Péter fölbillenti a köpenyét és mutatja: két kard is van nála. Csak megvették, beszerezték valahol útközben, hiszen győzelemre készültek emberi módon, és elgondoltak valamit a győzelemről emberi módon, és felültették az Úr Jézust a szamar hátára és pálmaágakat lengettek előtte emberi módon. Megvan a király. Igen, még vonakodott, amikor az ötezer embernek eleget adott, akkor még elszökött, akkor még nem volt kész, mi már akkor is királyt akartunk belőle csinálni, de most végre, – felültettük a trónra. Ilyen az, amikor helyet készítenek Istennek! De Jézus Krisztus trónja a Golgota szemétdombján volt, a megfeszítetésben koronáztatott meg.

Mit akarsz? Istennek helyet készíteni? Vagy helyet hagyni Neki? Erről beszél az apostol. Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős, amikor teljesen átadom Istennek az akaratomat, a gondolatomat, a tehetségemet, a képességeimet, önmagamat úgy, ahogy vagyok, rendelkezésére bocsátatom magamat, szolgálatába állok és ő oda küld, ahova akar és én oda állok, ahol Ő van – ez Istennek helyet hagyni, teret engedni.

Sok más egyéb vigasztalást is vehetünk ebből a szép Igéből, hogy: amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős! Tudom, hogy betegeket betegségük hordozásában, elesetteket elesettségük hordozásában, céltalanokat célra találásban, elveszett életűeket igazság megtalálásában, lemondókat reménységben – nagy sok jóra biztat ez, hogy amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős. De ez csak akkor lesz valóság, akkor lesz igazság, ha imádságban, Isten akaratára keresésében, Nála való zörgetésben, az Ő akaratát tudakolva kapjuk meg. Istennek mi nem tudunk parancsolni, Ő parancsol nekünk. Istent nem tudjuk beállítani valahova, ahol olyan szépen

elkészítettük az Ő helyét. Ő hív minket, állít a helyünkre, állít a mi Krisztusunk követésébe, és adja nekünk Krisztus megtartó erejét – nekünk, gyengéknek, veszedelmek között élőknek, de Krisztus erejében mindig erősöknek és minden rossz és veszedelem ellenére igazságához hűségnek. Ámen

Imádkozzunk! Annyi erő kellene, Atyánk, annyi erő kellene betegágyból felállni, benuháztól kimozdulni, kudarcokon felülemelkedni, jó dolgokat elvégezni, hűséggel megállni; annyi erő kellene, hogy boldogok tudjunk lenni, hogy ne porladjon szét minden reménységünk, hogy ne zúzódjunk össze e világnak, dolgainknak, egész életünknek nagy sodrásában. Milyen csodálatos Vele való utunk, hogy amikor tisztázzuk önmagunkkal, hogy semmire se vagyunk alkalmasak, semmi igazi jóhoz nincsen erónk, és még Hozzád igyekezve is szüntelenül önmagunkba ütöközünk és nem jutunk el Hozzád, Te éppen a rabszolgasorsot vállaló Krisztusért erőket, kegyelmeket, gyógyításokat, szabadításokat adsz nekünk. Igen, amikor erőtelene vagyunk, akkor vagyunk erősek, ha elhordozzuk a gyalázatot Krisztusért, akkor láthatjuk meg az igazi dicsőséget. Tégy bennünket Urunk szabaddá, hogy szabadságot tudjunk Neked adni, ott lépj be életünkbe és ott áldj meg bennünket, ahol jószágodból, irgalmadból, gondviselésedből Te ezt jónak látod és akarod. És tégy bennünket szabaddá arra is, hogy boldogan valljuk meg, hogy minden áldás maradéktalanul, kivétel nélkül Tetőled való, mert Te vagy minden áldásnak, minden jótéteménynek, minden örömmnek, minden boldogságnak a forrása. És arra is tégy minket Urunk szabaddá, hogy letegyük kezeidbe azt, amivel egyáltalán nem boldogulunk, amire gondolni sem akarunk, hogy véges az életünk, hogy halál felé tart minden, hogy amit fölhalmoztunk, összeomlik és semmivé lesz. Hadd tegyük a Te kezédbbe, hiszen Nálad új élet van, feltámadás, mulandóval szemben örökkévaló, halandóval szemben mindenkor megmaradó, elveszés helyett üdvösség, megromló és romló világ helyett dicsőséges ország. Adj erre nekünk Urunk szabadságot, mert csak így tudjuk igazán elfogadni és megélni a Te meghívásodat, megérteni és megtapasztalni, hogy gyermekeiddé fogadtál, és csak így tudunk igazán hálás szívvel elköteleződni igazságod, szent életrended, szereteted törvénye mellett. Krisztusért, szabadítónkért, hűséges kezesünkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen